

Sygn. akt II K 902/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Otwocku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Maszner

Protokolant: Marzena Kwiatek

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2016 r., 20 stycznia 2017 roku i 3 marca 2017 roku sprawy

1. K. C. (1), s. W. i J. z d. B., ur. (...) w O.,
2. A. P., s. R. i A. z d. K., ur. (...) w O.,
3. D. W., s. Z. i M. z d. R., ur. (...) w W.,
4. R. M., s. M. i I. z d. W., ur. (...) w O.,
5. M. M. (3), s. M. i I. z d. W., ur. (...) w O.,
6. K. C. (2), s. W. i J. z d. B., ur. (...) w O.,

oskarżonych o to, że:

w dniu 19 lipca 2014r. w O. woj. (...), wzięli udział w bójce, w której uczestnicy narażeni zostali na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 lub art. 157 § 1,

tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k.

orzeka

1. oskarżonych K. C. (1), A. P., D. W., R. M., M. M. (3), K. C. (2) uniewinnia od popełnienia zarzucanego im czynu;
2. na podstawie art. 632 pkt 2 kpk koszty procesu ponosi Skarb Państwa

Sygn. akt II K 902/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Wieczorem w dniu 18 lipca 2014 roku P. S. i M. Z. spotkali się około godziny 20.00 lub 21.00 żeby wypić alkohol wypili na dwóch jedną butelkę wódki o pojemności 0,5 lub 0,7 litra. Będąc już pod wpływem alkoholu szli ulicą (...) w O.. Kiedy mężczyźni przechodzili koło bloków z tego terenu wybiegł mężczyzna którego P. S. rozpoznał jako K. C. (1), który kazał im uciekać bo jest awantura. P. S. i M. Z. zaczęli uciekać w stronę ulicy (...). Tam zobaczyli jak bije się kilku mężczyzn. M. Z. nie znał żadnego z nich zaś P. S. po raz kolejny w jednym z nich rozpoznał K. C. (1). Rozpoznał też R. M. i D. o przydomku (...). P. S. i M. Z. w pewnym momencie zobaczyli, że część osób biorących udział w bójce ucieka i usłyszeli że ktoś krzyczy żeby wezwać karetkę. Podeszli do miejsca zdarzenia i zobaczyli iż K. C. (1) leży na ziemi i jest ranny w nogę. W. C. złapał M. Z..

Na miejsce została wezwana policja i karetka pogotowia. O godzinie 1.00 w dniu 19 lipca 2014 roku na miejsce przybyli funkcjonariusze policji T. W. i Z. K.. Kiedy funkcjonariusze policji przybyli na miejsce zdarzenia. Na miejscu znajdowała się już karetka pogotowia w której była udzielana pomoc K. C. (1). Na miejscu zostały wylegitymowane osoby: oskarżeni R. M., A. P., D. W. i znajdujący się w karetce K. C. (1) oraz świadkowie P. S. i M. Z.. W. C. oświadczył iż M. Z. był w grupie osób, która zaatakowała jego syna K..

Wylegitymowane osoby poza K. C. (1) zostały przewieziona do KPP O.. W KPP O. M. Z. oraz P. S. zostali przebadani na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. M. Z. miał wyniki o godzinie 2.13 - 0,53 promila oraz o godzinie 2.15 - 0,49 promila alkoholu w wydychanym powietrzu. Natomiast P. S. osiągnął wyniki o godzinie 2.10 - 0,62 promila oraz o godzinie 2.11 - 0,58 promila alkoholu w wydychanym powietrzu. K. C. (1) był trzeźwy

W wyniku zdarzenia K. C. (1) odniósł obrażenia w postaci rany klutej klatki piersiowej w okolicy środkowego nadbrzusza, dotyczącej skóry i tkanki podskórnej do powięzi oraz rany klutej powierzchni uda lewego w 1/3 dalszej uda. Obrażenia te skutkowały rozstrojem zdrowia i naruszały czynności narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu w rozumieniu art. 157§2 kk

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zeznań świadków T. W. (k 307) i Z. K. (k. 306-307) częściowych zeznań świadków: P. S. (k. 283-289), oraz M. Z. (k. 293-295), oraz dokumentów w postaci: protokołów z przebiegu badania trzeźwości (k 5,7,8) świadectw wzorcowania (k 6,9) protokołów oględzin y (k10-11, K12-13) notatnika służbowego (k 298 – 300), informacji z książki interwencji (K 301) akt 1 Ds. 808/14 (KPP-D- (...)) oraz opinii biegłego (k 49)

Oskarżony K. C. (1) przesłuchany po raz pierwszy w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Przesłuchiwany na rozprawie w dniu 25 listopada 2016 roku nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania. Stwierdził, iż była to obrona konieczna i gdyby nie znajomi oraz brat nie byłoby go tutaj.

Oskarżony A. P. przesłuchany po raz pierwszy w toku postępowania popełnienia przyznał się do zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Przesłuchiwany na rozprawie w dniu 25 listopada 2016 roku nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania. Stwierdził iż nie składał oświadczenia o przyznaniu się do winy w czasie trwania dochodzenia, jest to błąd w protokole- podczas składania wyjaśnień, policjant w ten sposób to zapisał, a on sam był zdenerwowany i dlatego podpisał protokół.

Oskarżony D. W. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego i odmówił składania wyjaśnień. Przesłuchiwany na rozprawie w dniu 25 listopada 2016 roku nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania.

Oskarżony R. M. w toku postępowania popełnienia nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Przesłuchiwany na rozprawie w dniu 25 listopada 2016 roku nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania.

Oskarżony M. M. (3) w toku postępowania popełnienia nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Przesłuchiwany na rozprawie w dniu 25 listopada 2016 roku nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania.

Oskarżony K. C. (2) w toku postępowania popełnienia nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Przesłuchiwany na rozprawie w dniu 25 listopada 2016 roku nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania.

Sąd zważył co następuje.

Sąd dał wiarę oświadczeniom oskarżonych kiedy nie przyznali się do winy. Sąd zważył iż na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego nie można przypisać oskarżonym A. P., D. W., M. M. (3) i K. C. (2) żadnego udziału w zdarzeniu z dnia 18 lipca 2014 roku. Żaden z tych oskarżonych nie został wskazany przez świadków jako osoba biorąca w nim udział. Odnośnie K. C. (1) i R. M. Sąd dał wiarę oświadczeniu K. C. (1) iż w sprawie zaszły okoliczności wyłączające bezprawność czynu w postaci obrony koniecznej. Sąd uznał iż możliwe jest iż świadkowie widzieli tylko koniec zdarzenia i nie potrafili prawidłowo opisać jego przebiegu. W ocenie Sadu na prawdziwość oświadczenia oskarżonego K. C. (1) świadczy iż jako jedyny odniósł obrażenia oraz charakter tych obrażeń. Sąd zważył iż żaden z zebranych w sprawie dowodów nie podważył oświadczenia oskarżonego.

Sąd na rozprawie procedował tylko na podstawie wyjaśnień złożonych przez oskarżonych nie ujawniał zgodnie z art. 389§1 kpk ich zeznań złożonych w charakterze świadków. Sąd uznał iż zgodnie z treścią art. 389§1 kpk ujawnienia zeznań złożonych uprzednio przez oskarżonego charakterze świadka jest niedopuszczalne. Sąd orzekając w sprawie miał na względzie wyrok Sądu Apelacyjnego z L. z dnia 29 kwietnia 2014 roku sygn akt II Aka 2/14. W którym Sąd ten wskazał iż „Odczytanie na rozprawie protokołu zeznań, jakie oskarżony złożył w postępowaniu przygotowawczym w danej sprawie w charakterze świadka, nie jest dopuszczalne nawet wtedy, gdy oskarżony o to wnosi, albowiem uwzględnieniu takiego wniosku stoi na przeszkodzie zakaz wyrażony w art. 389 § 1kpk”

Oceniając zeznania złożone przez świadków Z. K. i T. W. Sąd uznał ja za wiarygodne. Świadcowie są funkcjonariuszami policji nie związanymi z żadnym z oskarżonych. Na miejsce zdarzenia przybyli w ramach pełnionych obowiązków służbowych. Sąd zważył iż świadkowie nie pamiętali zdarzenia jednak po okazaniu im dokumentów sporządzonych do sprawy potwierdzili ich prawdziwość. Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie okazanych świadkom dokumentów w tym notatników służbowych

Oceniając zeznania złożone przez świadków P. S. i M. Z. Sąd uznał ja za częściowo wiarygodne.

Sąd uznał iż najbardziej wiarygodne są zeznania świadków złożone bezpośrednio po zdarzeniu aczkolwiek Sąd oceniając ich wiarygodność wziął jednak pod uwagę iż w czasie zdarzenia świadkowie znajdowali się pod wpływem alkoholu. W ocenie Sądu jest to widoczne zwłaszcza w zeznaniach P. S. który jednocześnie widział jak K. C. (1) ucieka z miejsca zdarzenia i jest nim poszkodowany. Sąd uznał jednak iż poza tą nieścisłością zeznania świadków złożone w postępowaniu przygotowawczym są wiarygodne, jasne i spójne oraz zgodne z pozostałym zebraniem materiałem dowodowym i stały się podstawą ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd. Odnośnie zeznań świadków złożonych na rozprawie Sąd uznał iż wiarygodne są one jedynie kiedy świadkowie oświadczyli iż nie pamiętają zdarzenia i byli pod wpływem alkoholu. Sąd nie dał wiary świadkowi M. Z. kiedy oświadczył iż zeznania z postępowania przygotowawczego były złożone pod wpływem przesłuchującego go policjanta, który sugerował mu ich treść. W tym zakresie Sąd uznał iż świadek dążył do uniewinnienia oskarżonych których wcześniej wskazał jak uczestników bójki.

Pozostali świadkowie zawnioskowani w akcie oskarżenia to jest I. M., M. W. i W. C. jako osoby najbliższe dla oskarżonych na podstawie art. 182§1 kpk skorzystały z prawa do odmowy składania zeznań w sprawie

Sąd dał wiarę opinii biegłego przeprowadzonej w niniejszej sprawie. Opinia ta została sporządzona na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy, jest ona spójna, logiczna i należycie umotywowana, sporządzona w sposób sumienny i rzetelny, w oparciu o teoretyczną wiedzę oraz doświadczenie zawodowe biegłego.

Jako w pełni wiarygodne sąd uznał wszystkie dowody z dokumentów zgromadzone i ujawnione w toku postępowania. Zostały one bowiem sporządzone przez osoby do tego uprawnione, żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności ani wiarygodności do czego Sąd również nie znalazł podstaw, zaś w połączeniu z osobowym materiałem dowodowym pozwoliły na ustalenie rzeczywistego przebiegu zdarzeń będących przedmiotem rozpoznania w przedmiotowej sprawie.

K. C. (1), A. P., D. W., R. M., M. M. (3) oraz K. C. (2) zostali oskarżeni o to, że w dniu 19 lipca 2014 r. w O. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą wzięli udział w bójce, w której uczestnicy narażeni zostali na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutkujących rozstrojem zdrowia i naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 kodeksu karnego tj. o czyn z art. 158 § 1 kk.

Przepis art. 158 § 1 k.k. penalizuje przestępstwo polegające na udziale w bójce lub pobiciu, w którym naraża się człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 lub w art. 157 § 1 k.k.

Przez udział w bójce należy rozumieć udział w zajściu pomiędzy przynajmniej trzema osobami, z których każdy uczestnik jest jednocześnie atakującym i atakowanym.

Przez pobicie należy rozumieć czynną napaść przynajmniej dwóch osób na jedną osobę albo grupy osób na grupę, przy czym w tym ostatnim wypadku do atakujących należy przewaga. W odróżnieniu od bójki, w wypadku pobicia można jednoznacznie wskazać na atakujących i broniących (broniących) się (zob. OSNKW 1972, z. 6, poz. 98).

Przestępstwo określone w art. 158 § 1 k.k. można popełnić jedynie umyślnie w zamiarze bezpośrednim, lub ewentualnym.

Z umyślnym popełnieniem czynu zabronionego mamy do czynienia wówczas, gdy sprawca ma zamiar jego popełnienia, to jest chce go popełnić (zamiar bezpośredni) albo przewidując możliwość jego popełnienia, godzi się na to (zamiar ewentualny). Umyślne popełnienie czynu zabronionego musi mieć swe podłoże intelektualne obejmujące wiedzę (zaktualizowaną w świadomości sprawcy) o okolicznościach stanu faktycznego, w jakich sprawca funkcjonuje. Nie może on wszak chcieć lub godzić się na coś, czego w ogóle nie dostrzega oraz nie obejmuje swoją percepcją. Podłożem zamiaru w obu jego postaciach jest zatem świadomość występowania.

Wobec treści powyższych ustaleń w ocenie Sądu brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących na sprawstwo oskarżonych A. P., D. W., M. M. (3) oraz K. C. (2). Świadkowie przesłuchiwani na rozprawie nie rozpoznali wśród sprawców zdarzenia podczas żadnego z powyższych oskarżonych. Sami oskarżeni również od początku konsekwentnie nie przyznawali się do popełnienia zarzucanego im czynu.

Prawidłowa, swobodna a nie dowolna ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego nie pozwala na przypisanie oskarżonym popełnienia czynu zarzucanego im w akcie oskarżenia. Warunkiem sine qua non skazania jest udowodnienie ponad wszelką wątpliwość popełnienia przez oskarżonych czynu przestępczego. W ocenie Sądu żaden z przeprowadzonych dowodów nie dostarcza podstaw do skazania w powyższym zakresie. Zatem w ocenie Sądu zebrany materiał dowodowy, oceniony we wskazany powyżej sposób nie stanowi oparcia dla aktu oskarżenia sformułowanego przeciwko powyższym oskarżonym,. Wobec powyższego Sąd uniewinnił oskarżonych A. P., D. W., M. M. (3) oraz K. C. (2) od popełnienia zarzucanego im czynu.

Odnośnie oskarżonych K. C. (1) i R. M. w ocenie Sądu w nocy 19 lipca 2014 roku oskarżeni brali udział w zdarzeniach których skutkiem były obrażenia odniesione przez K. C. (1). Jednak Sąd dał wiarę wyjaśnieniu oskarżonego iż działali w granicach obrony koniecznej. Sąd zważył na charakter obrażeń odniesionych przez oskarżonego K. C. (1). Sąd uznał iż miał on prawo bronić się przed napastnikiem używającym narzędzia ostrego powodującego rany klute, zaś R. M. miał prawo mu w tej obronie pomagać. Sąd zważył iż możliwe jest iż świadkowie przesłuchani na rozprawie widzieli jedynie wycinek całego zdarzenia z nocy z 18 na 19 lipca 2014 roku. Świadczy o tym zwłaszcza fakt, iż wcześniej byli ostrzegani o toczącej się awanturze. Sąd zważył iż jeżeli świadkowie widzieli moment obrony to mogła ona wyglądać jak bójka. W ocenie Sądu zostały zatem spełnione przesłanki z art. 25 § 1 k.k., zgodnie z którym nie popełnia przestępstwa ten, kto w obronie koniecznej odpiera bezpośredni, bezprawny zamach na jakiegokolwiek dobro chronione prawem.

Nie ulega żadnym wątpliwościom, iż zachowanie polegające na zaatakowaniu oskarżonego K. C. (1) przy użyciu narzędzie podobnego do noża było w istocie bezprawnym zamachem na dobro prawnie chronione w postaci zdrowia i nietykalności cielesnej człowieka. Biorąc pod uwagę okoliczności zdarzenia oskarżony K. C. (1) czuł się zagrożony i miał prawo bronić się. Zaś R. M. miał prawo udzielić mu w tym pomocy. Orzekając w sprawie Sąd podzielił stanowisko Sądów Apelacyjnych, iż „ z istoty obrony koniecznej wynika, że ma ona charakter samoistny, a nie subsydiarny, co oznacza, że odpieranie zamachu kosztem dobra napastnika jest usprawiedliwione samą bezprawnością i bezpośredniością zamachu, a nie brakiem innego racjonalnego sposobu uniknięcia zamachu. Samoistny charakter obrony oznacza także, że w jej ramach można poświęcić dobro napastnika o wyższej wartości niż dobro bronione. (...) Jest bowiem oczywiste, że prawo nie powinno ustępować przed bezprawiem, a zatem napadnięty nie musi usuwać się przed zamachem, lecz ma prawo bronić się środkami odpowiednimi do użytych w zamachu, byleby tylko nie przekroczył proporcji dóbr właściwej obronie koniecznej (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 22 października 2008r., II Aka 220/08 LEX nr 47862). Zatem znieważenie pokrzywdzonego oraz uderzenie go co spowodowało naruszenie jego nietykalności mieściło się w pojęciu obrony koniecznej, a z pewnością jej nie przekraczało.

Wobec powyższego Sąd uniewinnił oskarżonych K. C. (1) i R. M. od popełnienia zarzucanego im czynu, uznając iż oskarżeni działali w ramach obrony koniecznej uregulowanej w art. 25§1 kk.

Na podstawie art. 632 kpk koszty postępowania w sprawie Sąd przejął na rachunek Skarbu Państwa.